

съ другаритѣ си и поржчяхъ на малкия ми братъ да ме повика, щомъ дойде файтонътъ.

Край топлата плитка вода на рѣката бѣха събрани всички деца отъ квартала. Джоро бѣше запалилъ огънь и събираше сажди, за да ме направи истински африкански негъръ? Попримижахъ, понамусихъ се и оставихъ да ме на- чернятъ.

— Пази само дрехитѣ ми, Джоро, тия сж новитѣ...

Следъ минута играта започна. И всичко вървѣше много добре. Ала тъкмо когато Робинзонъ ме освобождаваше отъ човѣкоядцитѣ, братчето ми дотича и завика:

— Бате-е-е! Бързо! Баба дойде! Тичай!

Съ такава сила се спуснахъ да посрещна баба, че двама по-дребнички човѣкоядци цопнаха въ водата, а Робинзонъ се протегна на цѣлъ ръстъ.

— Бабо! Бабичко! Добре дошла!

— Майчице! Той цѣлъ арапинъ!

Спрѣхъ се забърканъ. Съвсемъ бѣхъ забравилъ, че лицето ми е нацапано съ сажди!

*

Не ме биха. Баба измоли отъ мама да ме прости. Но за наказание получихъ подаръцитѣ два-три дни по-късно. Но такова наказание не е малко, когато човѣкъ е на два-надесетъ години.

Змей Горянинъ